

бата на българете спорѣдъ византийските источници.

Въ втората половина на VI и въ първата четвъртина на VII вѣкъ, ние намираме кутургурите подъ игото на аварете и спомагателните българо-славянски дружини въ войските на аварскиятъ каганъ. По-напрежнѣното название хунни и кутургури захваща малко-по-малко да се замѣнява съ други имена. Но до каква степенъ народните имена още дълго време сѣ не са установляле и сѣ са бързале, това показватъ извѣстията за нападанието на Константинополъ въ 626 год., т. е. въ времето на знаменитата борба на императоръ Ираклия съ персидскиятъ царъ Хозроя. Въ това сѣщо време, когато на азиатскиятъ брѣгъ на Боспорътъ са появила персидска войска, то отъ европейската страна Цариградъ е билъ обиколень отъ полчищата на аварскиятъ каганъ, който билъ сѣюзникъ на Хозроя. Спорѣдъ извѣстията въ „Пасхалната Хроника“ и у патриарха Никифора спомагателните войски на каганътъ сѣ са сѣстоѣле отъ *славяне*; Теофанъ спомѣнува българете, славянете и гепидите, и при това дава названието хунни изключително на аварете; а Манасия нарича аварските помагаче тавроскити. Когато обсадителите са опитале да подѣйствуватъ на градътъ отъ камъ морето, то е замѣчтелно, че първи сѣ са появили не самите аваре, а тѣхните славянски помагаче съ своите „еднодървенки“. Манасия говори: „князовете на неистовите тавроскити, като събрали своите кораби съ безбройното число войници, покрили сичкото море съ еднодървенни лодки.“ Наро-